

K R I S T I N A

M O R A T O

BOGINJE HOLIVUDA

Životi **Ave Gardner,**
Grejs Keli, Rite Hejvort
i **Elizabet Tejlor,**
van svetlosti
reflektora

Prevela
Ana Gorobinski

■ Laguna ■

Naslov originala

Cristina Morató

DIOSAS DE HOLLYWOOD

© 2019, Cristina Morató

© 2019, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.

Travessera de Gràcia, 47-49. 08021 Barcelona

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno mom sinu Aleksu Diegesu
Zbog toga što si ono što jesi*

Sadržaj

Ava Gardner, Neukroćena zvezda	11
Rita Hejvort, Nesrećna boginja ljubavi	153
Grejs Keli, Filmska princeza	241
Elizabet Tejlor, poslednja kraljica Holivuda.	355
Bibliografija	485

Da biste dostigli zvezdano nebo u svetu filma, morate
brzo koračati i biti spremni na gubitak ponosa.

MARLEN DITRIH

Svaka žena može da bude glamurozna, sve što se od
tebe zahteva je da budeš smerna i tiha i da se praviš
da si glupa.

HEDI LAMAR

U Holivudu plaćaju hiljadu dolara za tvoj poljubac,
a pedeset centi za tvoju dušu.

MERILIN MONRO

AVA GARDNER

Neukroćena zvezda

Žena koja živi u meni, u Avi Gardner, uvek je morala da trpi da se prema njoj loše odnose i da doživljava razočarenja. Život me nije mazio; izvesno je da mi je podario uspeh, bogatstvo i sve o čemu sam samo mogla da sanjam, ali mi je sa druge strane oduzeo sve.

Ava Gardner

Priča se da je bio dovoljan samo jedan njen pogled da bi se muškarac do ušiju zaljubio u nju. Bila je toliko lepa i putena da niko nije uspevao da odoli njenim čarima. Ava Gardner, najvatrenija od svih brineta, načinila je od svog burnog života svoj najbolji film. Nije se moglo naslutiti da će taj devojčurak koji je odrastao bos i divalj na najdubljem jugu Sjedinjenih Američkih Država postati seks simbol koji će počistiti sve druge. Nikada nije želela da postane glumica, sve do trenutka kada ju je otkrio jedan lovac na talente koji je pomislio da bi jedna takva lepotica trebalo da želi nešto više od dosadnog života u provinciji. Nije umela lepo da govori, niti je znala da se kreće sa lakoćom na filmskom setu, ali kamera ju je obožavala više no ijednu drugu glumicu. Radila je sa velikim filmskim rediteljima

i otelotvorila je razne fatalne zavodnice. Uprkos tome što je bila dobra glumica, nije se ponosila svojom karijerom i proklinjala je visoku cenu koju je morala da plati kako bi postala zvezda.

Mrzela je kada su je nazivali „najlepšom životinjom na svetu“. Bujnost i lepota koje je posedovala bile su njena propast i nikada se nije osećala prijatno u ulozi boginje ljubavi. Ta ljubav joj je uvek nekako izmicala. Mogla je da bira sa liste nebrojeno privlačnih, moćnih i uticajnih muškaraca, filmskih zavodnika kakvi su bili Klark Gejbl i Robert Mičam, toreadora poput Luisa Migela Domingina i milionera kakav je bio Hauard Hjuze. Čovek njenog života bio je Frenk Sinatra, još jedna neukročena i napaćena duša, kakva je bila i ona sama. Njihova romansa, koja se odvijala pod budnim okom javnosti, bila je ispunjena žestokim tučama, svađama, neverstvima i pijanstvima, i senzacionalistička štampa je to obilato koristila.

Iza njenog mačkastog izgleda fatalne žene krili su se ranjivost, nesigurnost i potreba za ljubavlju. U početku je pila kako bi pobedila stidljivost pred kamerama, a kasnije kako bi zaboravila bol koju bi joj naneli. Pedesetih godina, kada je bila najpoželjnija i najslikanija zvezda na svetu, pristigla je u Španiju kao uragan bežeći od skandala. Želela je da se udalji od Sinatre, hipokrizije Holivuda i paparaca koji je nisu ostavljali na miru u želji da prodru u njen privatni život. Dvanaest godina odlazaka na partije, seks i alkohol, u Madridu koji nikada ne spava, uzele su svoj danak. Ni njen tužni i prerani pad nisu mogli da pomute sliku o njoj. Do kraja života su je nazivali „Cigankom Holivuda“. Bila je boem, i jedna od najslobodnijih i najautentičnijih zvezda koja je uspela da dostigne slavu u filmskoj meki.

DEVOJKA SA FOTOGRAFIJE

Jedno od prvih sećanja iz detinjstva bili su miris duvana i blistavo zelenilo prostranih polja koja su se gubila na horizontu.

Ana Lavinija Gardner rodila se na Badnje večje 1922. godine na farmi koja se nalazila na prašnjavoj raskrsnici puteva nazvanoj Grebtaun, na periferiji Smitfilda, gradića u saveznoj državi Severna Karolina. Bila je najmlađe od sedmoro dece Škotlandanke Meri Elizabet Bejker, koju su svi zvali Moli, inače pripadnice baptističke crkve iz Virdžinije, i vlasnika male plantaže, poreklom Irca, Džonasa Bejlja Gardnera. U trenutku kada je carskim rezom na svet donela svoju ćerku, Moli je već imala skoro četrdeset godina. Iako niskog rasta, bila je snažna i robusna. Kao mlada devojka bila je veoma lepa, sa velikim tamno braon očima i nežnom porcelanskom kožom koji su izazivali divljenje. Džonas, sa kojim je u braku u tom trenutku bila već dvadesetak godina, bio je zgodan muškarac oštrih crta lica, visok i vitak. Imao je zelene oči i rupicu na bradi koje je Ava nasledila od njega, isto kao i rezervisanost i stidljivost u ponašanju. Iako je bio katolik, Džonas je dopuštao deci da nedeljom prisustvuju službi u baptističkoj crkvi. Jedina knjiga koja se mogla čitati u porodici Gardner bila je Biblija.

Kao mala, Ava je bila preslatka devojčica plave kovrdžave kose i anđeoskog lica koju su svi u porodici mazili. Najstarija sestra Beatris, poznatija kao Bapi, imala je devetnaest godina i već je bila udata kada se Ava rodila. Posle Bapi na svet su došli Elsi Mej, Ines, Džek i mala Majra. Drugi dečak u porodici, Rejmond, poginuo je kada je imao manje od dve godine dok se igrao dinamitom koji je nesrećnim slučajem upao u kamin. Bilo je i drugih tragedija koje su se nadvile nad porodicu. Jednoga dana Avin brat Džek se sakrio u skladište duvana u želji da krišom zapali cigaru. Slučajno mu je iz ruke ispala šibica i u trenutku se proširila vatra u kojoj su bili uništeni čitavo skladište i sve poljoprivredne mašine koje su se tu nalazile. Džonas nije uspeo da spase farmu i porodica je morala da napusti Grebtaun. U veoma kratkom roku prodali su kuću i zemlju i preselili se u obližnji srez Džonston, u mesto Brogden.

Kada su stigli u novo prebivalište Ava je imala tri godine. Njena majka se zaposlila u pansionu u kojem su smeštaj imale

učiteljice koje su predavale u lokalnoj školi. Gardnerovima je bilo omogućeno da se usele u deo kuće, a Moli se zaposlila kao kuvarica i kućepaziteljka. Svojom dobronamernom prirodom i izuzetnim kuvarskim sposobnostima, Moli je veoma brzo pansion pretvorila u toplo pribežište za mlade učiteljice koje su tu živele daleko od svojih porodica. Prve godine života u Brogdenu, Ava je pamtila po iscrpljujućem radu svoje majke koja je kuvala ukusna jela, prala odeću i čistila sobe od jutra do mraka. Učiteljice su zavobile malu Avu i u popodnevним časovima su imale običaj da se igraju sa njom i da je stave u krilo i pričaju joj priče. „Budući da sam odrasla u pansionu za učiteljice, ponekad se pitam kako i sama nisam počela da čitam i istražujem klasike, ili nešto slično. Ono što sam stekla, bez sumnje, bio je osećaj za disciplinu koji je učinio da razumem koliki je značaj vrednog obavljanja posla, čistoće i tačnosti. Imala sam dobro seosko vaspitanje i ne stidim se toga. Ono mi je nametnulo kriterijume koji će me pratiti kroz život“. Ava je počela da pomaže u školi koju je pohađala u Brogdenu, i iako je na početku pokazivala veliku radoznalost za knjige i iako su je učiteljice smatrale bistrom devojčicom, ubrzo je izgubila svako interesovanje za učenje. S vremenom je zažalila što se nije naterala da uči više, i kada je postala poznata i kada se kretala u društvu umetnika i intelektualaca, osećala je veliki kompleks zbog nedostatka kulture.

„U školi sam jedino mrzela da nosim omražene i tesne cipele. Obožavala sam da osećam usijano tlo, zelenu travu, mekano blato, vodu koja teče pod mojim nogama. Bila je to veoma posebna vrsta slobode koju i dan danas pokušavam da oživim u svakoj prilici koja mi se pruži“, rekla je Ava. Leti je pomagala ocu u polju duvana čisteći larve i crve sa stabljika i ručno sekući zrele listove. Bio je to iscrpljujući i čak opasni posao za jednu devojčicu, ali ona je volela život na otvorenom i volela je da provodi vreme sa svojim obožavanim ocem. Iako je to bilo doba rasne segregacije i iako su većinu radnika na plantažama činili

crnci, Ava je uvek rado boravila među njima. Jednog od svojih prijatelja iz detinjstva, po imenu Šajn, opisivala je „kao svog brata i najboljeg druga“. Bio je to dečak koji je svake godine dolazio u Brogden kao sezonski radnik na plantaži, boravio je u kući i postao je kao član porodice.

Uprkos oskudici i finansijskim nedaćama, glumica se detinjstva uvek sećala kao srećnog perioda u svom životu. Poput Toma Sojera, provodila je dane u nestašlucima i sitnim svađama sa grupom koju je predvodio njen brat Džek, inače njen najveći uzor u tom periodu. „Volela je da se ponaša kao dečak. Igrala se klikera, verala se po drveću i kačila se o grane, pela se na vodene tornjeve. Kada bi je čovek bolje upoznao bila je to ljupka devojčica, ali je istovremeno bila i prava mala muškarača. Usvojila je bogat repertoar psovki i nepristojnih izraza koje je imala običaj da koristi sa neverovatnom prirodnošću“, objasnila je jednom prilikom jedna od njenih drugarica iz razreda u školi u Brogdenu. Kada je imala osam godina, Džek ju je naučio da puši cigare tako što su uvijali listove duvana u parčice novinskog papira. Ali Ava je zapravo počela da puši tek kada je u Holivudu videla kako Lana Tarner vadi cigaretu iz svoje zlatne kutijice i pali je u pauzi snimanja filma. To joj se učinilo tako elegantnim i glamuroznim da nije mogla da odoli duvanu i od tog trenutka je pušila sve do kraja života.

Za razliku od svoje majke, koja se budila u cik zore i koja je bila veoma dinamična žena, Ava je volela da spava do kasno, mrzela je da učestvuje u kućnim poslovima i uvek se izvlačila kada je trebalo nešto pomoći u kuhinji ili oprati tanjire. Budila se iz životne apatije u prilikama kada bi jedna od učiteljica odvezla nju i njenu majku u obližnji Smitfild i kada bi otišle u bioskop. Sve joj je izgledalo kao da se obrela na nekoj drugoj planeti. Ulice su bile popločane i u gradu je bilo struje, koja će u Brogden stići tek četrdesetih godina 20. veka. Ava je veoma volela ljubavne i avanturističke filmove, i Klark Gejbl je veoma brzo postao njen omiljeni glumac. Gledajući ga u filmu *Crvena*

prašina (režija: Viktor Fleming, 1932), u kojem je glumio sa platinastom lepoticom Džin Harlou, pomislila je da je on najzgodniji i najmuževniji čovek na svetu. Teško da je mogla zamisliti da će se dvadeset godina kasnije naći u njegovom naručju snimajući film u srcu Afrike (*Mogambo*)!

Ava je bila veoma mlada kada je počeo period velike ekonomske krize u zemlji. U jesen 1934. godine pansion u Brogdenu je morao da bude zatvoren zbog budžetskih smanjenja i Gardnerovi su ostali bez kuće i bez posla. Situacija u kojoj su se našli bila je veoma nestabilna, nisu imali ušteđevinu, a novac koji je Džonas zarađivao nije bio dovoljan za izdržavanje čitave porodice. Na sreću, Moli je imala dobru prijateljicu koja je držala pansion u gradiću Njuport Njuz. U toj luci na obali Virdžinije bilo je različitih hostela u kojima su odsedali radnici koji su radili u brodogradilištima kao i pripadnici trgovačke mornarice. U jednom od tih hostela tražili su kućepaziteljku i prijateljica je predložila Moli da ode i predstavi se. Postojala je mogućnost da i Džonas pronade posao kao lučki radnik. Napustili su Brogden jednog jutra i odvezli se starim i raspadnutim pozajmljenim kolima ostavljajući za sobom Severnu Karolinu u kojoj su prethodno pustili korene. Ava je sa tugom napustila svoje prijatelje, koje više nikada neće videti, i bilo joj je žao što omiljena braća nisu krenula zajedno sa njom. U kratkom vremenskom periodu porodica je polako počela da se razlaže: Bapi se razvela od svog muža i otišla je da živi u Njujork, a Džek, njen partner u igrama i avanturama, pohađao je gimnaziju u gradiću Vinston-Sejlem.

„Kada je čovek siromašan poput crkvenog miša, to ne može da sakrije i grozno je. Na selu gde ima posla, hrane i prijatelja tvoje dobi i sličnog porekla, ti možda i nećeš primetiti svoje siromaštvo“, priznala je Ava. „Ali kada započneš novi život u velikom gradu, tada, prijatelju moj, počinje da te boli činjenica tvoje nezavidne situacije.“ U poređenju sa mirnim Brogdenom, grad Njuport Njuz učinio joj se ogromnim i haotičnim. Uselili

su se u napuštenu kuću na tri sprata na Zapadnoj aveniji, u radničkom kraju u blizini luke. Gosti pansiona više nisu bile obrazovane učiteljice lepog ponašanja, već grubi i neuredni lučki radnici, koji su se posle teškog dana na poslu okupljali u trpezariji i napijali. Ni u školi koju je pohađala Ava nije mogla računati na nežnost i ljubav učiteljica. Od prvoga dana morala je da podnosi ismevanja na račun svog južnjačkog govora; rugali su joj se jer je došla sa sela i jer je bila ćerka farmera. Ava se zatvorila u sebe, i šćućurena u poslednjem redu pokušavala je da ostane nevidljiva. Osećala se jadnom u poređenju sa susednim devojkicama u razredu, koje su mogle da menjaju odeću svakodnevno dok je ona jedva imala šta da obuče za školu i nosila je jedan jedini par cipela.

Bile su to teške godine za porodicu Gardner. Džonas nije uspeo da nađe posao u brodogradilištu i zdravlje je počelo da mu slabi. Kašljao je snažno i uporno, a u zimu je dobio nazez koji je još više pogoršao njegovo stanje. Dobio je težak oblik bronhitisa, ali nije mogao da bude smešten u bolnicu jer nisu imali novca da pokriju bolničke troškove. Žena ga je kod kuće smestila u jednu od najudaljenijih soba, kako svojim prisustvom ne bi uznemiravao stanare. Moli je bila na ivici snaga; morala je da održava čistoću kuće, da ide na pijacu, priprema hranu za tri obroka za desetak stanara i da se istovremeno brine o bolesnom mužu. Bila je to snažna žena čelične volje, ali situacija u kojoj se našla ju je dotukla. Jednoga dana ćerka ju je našla kako u kuhinji neutešno plače. Nikada majku nije videla u sličnom stanju i to joj je slomilo srce. Tako je Ava, sa jedva napunjenih dvanaest godina, počela da se bavi kuhinjskim poslovima ne bi li barem malo olakšala majci. Radnicima je spremala doručak koji se sastojao od kukuruznih pahuljica, jaja sa slaninom i kolačića. Po povratku iz škole pravila je društvo ocu, čitala mu novine i davala mu da večera. Majka i ćerka su tako izdržavale porodicu sve dok 1938. godine, kada je Džonas umro ne ustavši iz kreveta. To je za Avu bio veliki

udarac jer je bila veoma vezana za oca: „Mislila sam da nikada u životu više neću osetiti takav bol. On je činio da se osećam posebnom. Nisam bog zna šta očekivala od života, ali pored tate sam se osećala voljenom i sigurnom. A onda je čitav taj svet iznenada nestao.“

Moli je dala sve od sebe da ne poklekne, ali s vremenom se porodična situacija pogoršala. Kuvala je ukusna jela i ljubazno se ophodila prema svojim stanarima, međutim pansion je jedva preživljavao. Sve se promenilo od trenutka Džonasove smrti i ona se više nije osećala prijatno na mestu koje joj je donelo toliko bolnih sećanja. Nije joj prijao ni ambijent pansiona, naročito u trenutku kada je njena ćerka izrastala u prelepu devojkicu. Avi su smetali požudni pogledi „odvratnih matoraca“ koji se nisu libili da dobacuju i flertuju sa mladom petnaestogodišnjom devojkicom. „Bilo me je stid pred tim prljavim muškarcima koji su pijani padali po podu. Nisam dovodila prijateljice u kuću. Sve to je bilo tako neugodno i ponižavajuće.“ Jednom prilikom Moli je čula viku i videla kako je jedan od stanara preterao u svom ponašanju prema Avi, te ga je samo izbacila na ulicu.

Avi je bilo krivo što sa majkom nije mogla da razgovara o fizičkim promenama kroz koje je prolazila u pubertetu. A ni sestre nisu bile tu da sa njima podeli svoje nemire. Sve što se ticalo seksualnosti bilo je zabranjena tema u kući Gardnerovih. „Pitanje seksa nije postojalo“, rekla je glumica mnogo kasnije. „Nikada se o toj temi nije razgovaralo; mama mi ništa nije objasnila, i kada sam dobila prvu menstruaciju, toliko sam se uplašila da sam otrčala kod Virdžinije, žene koja je pomagala mami u kuhinji, i šapnula sam joj na uvo da krvarim. Ona me je zagrlila i iz sveg glasa uzviknula najlepše reči koje sam u svom životu čula: 'Gospode bože, predivna devojčice! Bog te blagoslovio, sada si postala žena!'“

U leto 1938. godine Moli je saznala za mogućnost zaposlenja u Rok Ridžu, mestašcu u okrugu Vilson. Već jedno izvesno vreme je razmišljala o povratku u Severnu Karolinu koju je

doživljavala kao svoje istinsko mesto za život. Brzo je našla posao, i početkom jeseni majka i ćerka su se preselile u pansion koji je bio smešten u školi u Rok Ridžu, zgradi pedesetak godina staroj koja je bila u mnogo boljem stanju od grozotnog pansiona u Njuport Njuzu.

Kada je napunila šesnaest godina, Avina lepota je počela da privlači pažnju mladih muškaraca. Posle muževljeve smrti, Moli je probala da zaštiti ćerku od telesnih iskušenja. „Ako budeš vodila ljubav sa muškarcem pre braka“, ponavljala joj je, „radije bih da te vidim mrtvu.“ Moli je postala izuzetno posesivna i nije dozvoljavala Avi da izlazi sa dečacima i da ide u bioskop. U noći Badnje večeri, išla je na igranku sa jednim mladićem koji joj se veoma dopadao i koji ju je pri povratku kući, na vratima poljubio. Moli, koja je to sve posmatrala kroz prozor, izletela je ljutito i oterala mladića do kola. Sva postiđena, Ava se zaključala u kupatilu: „Sećam se kako sam trljala lice i ruke sapunom u nameri da sperem nečistoću koju mi je taj poljubac naneo.“

U tom periodu Ava je morala da nađe posao kako bi donosila dodatni novac u kuću. Htela je da bude sekretarica, i njen brat Džek, koji je dobro zarađivao, platio joj je kurs na lokalnom koledžu u Vilsonu. Bio je to dobar program na kojem su se učili daktilografija i računovodstvo. Avi je dobro išlo kucanje na pisaćoj mašini, ali veoma brzo je to prestalo da je zanima. Nije se slagala sa svojim kolegama i ponovo je osetila da je preziru zbog skromnog porekla i južnjačkog akcenta. Osim toga, život koji je delila sa majkom postao joj je nepodnošljiv. Moli je nastavila da prati svaki njen korak i nije prestajala da ponavlja kako je „seks nešto prljavo i kako muškarci žele samo jednu jedinu stvar“. Zabranjivala joj je da se šminka i zahtevala je od nje da iz škole odmah dođe kući i tu večera. Puno godina kasnije, kada se sećala svog detinjstva, Ava bi govorila: „Jedino što sam tih dana želela je da me nema.“

Sestra Bapi joj je pomogla da se izvuče iz tog tužnog i dosadnog života. Bapi je bila nezavisna i veoma je mlada napustila

porodičnu farmu i preselila se u Smitfield u potrazi za poslom. U gradu je upoznala mladog studenta prava, zaljubila se i udala. Brak je propao, i iako ju je majka molila da proba da popravi odnos sa svojim mužem, ona je odlučila da se razvede. Nešto kasnije zaposlila se kao prodavačica u odeljenju za prodaju tašni i drugih modnih detalja u jednoj od najvećih robnih kuća u Njujorku. Bapi se pretvorila u sofisticiranu ženu sa stilom, nosila je crveni karmin na usnama i visoke potpetice. Posle razvoda ponovo se udala, ovoga puta za fotografa Larija Tara koji je imao fotografski studio na njujorškoj Petoj aveniji.

Bapi nije imala dece i osećala je posebnu slabost prema Avi od koje je bila starija skoro dvadeset godina. Za Avu, ona je bila kao druga majka i u svim teškim momentima u životu Bapi je bila uz nju. „Kada me pitaju kako sam se obrela u svetu filma, ne ostaje mi ništa drugo do da se nasmejem. Istina je da bi bez truda moje sestre Bapi moj život izgledao mnogo drugačije, verovatno bih ga provodila zadovoljna kuckajući na pisačkoj mašini u Severnoj Karolini“, govorila je. U leto 1940. godine Bapi je odlučila da je došao čas da njena mala sestra provede nekoliko dana van kuće i Moli je teška srca dozvolila da Ava autobusom otputuje za Njujork. Za Avu je odlazak u grad nebudera bilo ostvarenje snova. Smestila se u malom stanu koji je Lari Tar imao na uglu Četrdeset devete ulice i Pete avenije, tik iznad svog fotografskog studija. Od prvog trenutka kada ju je video, Lari je bio opčinjen lepotom i senzualnošću Ave koja je bila na pragu osamnaeste godine: „Bila je veoma lepa, sa predivnim licem, zelenim očima, kožom boje breskve i očaravajućim osmehom. Nikada nisam video srećniju devojkicu od nje.“ Za vreme dok je boravila u Njujorku, njen zet ju je neobavezno slikao nebrojeno puta, a onda ju je pitao da mu pozira u studiju. Odlučili su da bi jedan portret bio lep poklon za majku, koja se već izvesno vreme nije najbolje osećala. Ava je pozirala u šarenoj haljini bez rukava, koju je pozajmila od Bapi, i u slamnatom šeširu. Ličila je na prelepu malu pastircicu. Ova fotografija je zauvek promenila njen život.

U jesen se Ava vratila u Rok Ridž i nastavila da uči daktilografiju i stenografiju i da se brine o majci koja je već bila prilično ostarila i umorila se. Nakon uzbuđenja koje joj je doneo boravak u Njujorku, vratila se svakodnevi koja joj se svakim danom činila sve depresivnijom. Njeni drugovi sa koledža više joj se nisu podsmevali. Samosvesni fizički izgled počeo je da pobuđuje strasti. Bila je izabrana za mis univerzitetskog naselja, učestvovala je na konkursu za lepotu i osvojila je mnogo udvarača. Na jednoj igračici upoznala je mladog i živahnog bogataša koji se odmah u nju zaljubio. Zvao se „Ejs“ Fordam, bio je visok, zabavan i dobar plesač. Počeli su da se zabavljaju. Na svom prvom sastanku otišli su da gledaju film sa Mikijem Runijem koji je u to vreme bio idol svih mladih devojaka.

U društvu svog verenika, Ava je posetila Bapi i Larija u Njujorku. Proveli su nekoliko nezaboravnih dana večeravajući u restoranima, obilazeći noćne klubove koji su u tom trenutku bili u modi, idući na igranke i hipodrom. U jednom restoranu na Menhetnu, Ava je prvi put u životu imala priliku da vidi veliku filmsku zvezdu. Radilo se o Henriju Fondi, jednom od najomiljenijih američkih glumaca, koji je sedeo za obližnjim stolom, pio piće i pričao sa jednom lepom ženom. Dok joj se Henri Fonda potpisivao na salveti, njegova partnerka se okrenula ka Avi i rekla joj: „Draga, tako lepa bi trebalo da odeš u Holivud.“ Ava će zapamtiti ove proročke reči, iako joj do tog trenutka lepota nije pomogla da pronađe posao, te je po drugi put morala da se vrati kući.

U proleće 1941. godine Petom avenijom je prolazio mladi Barni Duan i zaustavio se ispred Larijevog fotografskog studija privučen fotografijom postavljenom u izlogu. Radilo se o crno belom portretu Ave koji je Lari napravio kao poklon za njenu majku. Duan je pozvao Larijev studio iz obližnje telefonske govornice, predstavio se i rekao da radi u kompaniji *Metro Goldvin Majer* i istakao da bi voleo da stupi u kontakt sa devojkom na slici. Pomoćnik u studiju odgovorio je da se

devojka zove Ava Gardner i da se upravo vratila u Severnu Karolinu. Razočarani Duan se izvinio i spustio slušalicu. Kada su Bapi i njen muž saznali za ono što se dogodilo, odlučili su da slede Duanov trag i da ne dozvole prilici kao što je ova da im izmakne. Sledećeg dana, Lari je napravio više kopija najboljih Avinih fotografija i uputio se u sedište *Metro Goldvin Majera* kako bi odneo lično fotografije koje je sam napravio. Malo će mu trebati da otkrije da Barni Duan nije bio lovac na talente, kakvim se predstavljao, već kurir u pravnom odeljenju studija. Duan je imao običaj da se koristi starim trikom kada je želeo da izvede lepu devojku koja je sanjala da postane glumica. Ovoga puta nije imao sreće, ali kada je na svoje ime primio kovertu sa Avinim fotografijama, uspeo je da dopre do nekoga ko je zaista imao uticaja i moći: do Marvina Šenka.

Bapi i njen muž došli su da u Severnoj Karolini provedu nekoliko dana i tom prilikom su Avi ispričali kako je neko iz kompanije *Metro Goldvin Majer* pokazao interesovanje da je pronade. Umesto da se obraduje, Avi se nije dopalo što je Lari bez njenog znanja postavio taj portret u izlogu studija. Doživljavala je to kao povredu svoje privatnosti i dugo vremena mu je to zamerala. Nikada joj nije prošlo kroz glavu da postane filmska zvezda. Želela je da po završetku škole pronade posao kao sekretarica, a nije odbacivala ni ideju o udaji za nekog dobrog čoveka sa kojim bi mogla da ima brojnu porodicu kakva je bila njena primarna porodica. Bapi je, međutim, smatrala da njena sestra može da teži nečem boljem. Videla je kakav utisak njena lepota ostavlja na ljude. Bez trunke šminke, Ava je imala kožu kao od alabastera, savršene crte lice i predivno izvajano telo.

U julu, kada je već bila u potpunosti zaboravila na svu tu priču, Avi se iz Njujorka javila Bapi sa vešću da su fotografije dospele do Bena Džejkobsa, stvarnog lovca na talente u kompaniji, i da je on bio oduševljen. Smatrajući je dovoljno lepom, ponudio je da joj obezbedi probno snimanje. Razgovor između sestara je bio kratak, i Ava nije pokazala nikakvo uzbuđenje:

„Žele da dođeš, mila moja!“

„Zbog čega?“

„Žele da te upoznaju!“

„Ko to želi?“

„*Metro Goldvin Majer!*“

„Ko?“

„Klark Gejbl tamo radi, dušice!“

Nedelju dana kasnije, Ava je došla u Njujork i otišla u kancelariju studija na Brodveju gde je imala svoju prvu scensku probu. Blistala je u zelenoj, zvonastoj haljini sa šarama, sa lepim dekolteom i cipelama na potpetice u kojima je jedva umela da hoda. Ben Džekobson ju je primio u svojoj kancelariji i dao joj scenario da iz njega pročita odlomak. „Nije razumela ništa od onoga što je izgovarala. Govorila je tako zgusnuto da se vazduh mogao seći nožem. Nisam imao pojma da li je bila u stanju da glumi. Da sam poslao u Los Anđeles snimak osobe koja govori kao da su joj usta puna hleba, pomislili bi da mi nešto fali“, ispričao je poznati producent. Iako je bio užasnut time kako je ta prelepa devojka „razvlačila vokale do u nedogled“, nije mogao da skine pogled sa nje. Zamolio je Avu da pođe sa njim u kancelariju Marvina Šenka, svog pretpostavljenog šefa odeljenja. Tamo su njih dvojica odlučila da naprave samo slikovnu probu, bez glasa, što je još više posramilo Avu.

Jedan tehničar je bez reči stavio pred Avu klapu na kojoj su pisali njeno ime, prezime i mere: Ava Lavinija Gardner, visina: 170 cm, težina: 54 kg, i jedan glas iz mraka počeo je da joj daje uputstva. Njoj se to učinilo potpunim gubitkom vremena. Bilo joj je žao što je majka potrošila puno novca na haljinu koju je nosila u toj prilici. Bila je ubeđena da je neće ponovo pozvati. Ali Marvin Šenk je mislio drugačije. „Nije bilo leka. Bila je grozna, nije se moglo razumeti ništa od onoga što je govorila. Ali smo videvši probu svi ostali bez daha. Bila je nespretna i kruta, ali svi smo se u nju zaljubili. Kakva žena!“ Džekobson je poslao traku u Holivud sa jednom beleškom. „Ako ne budete

angažovali ovu mladu ženu, to znači da ste potpuno izgubili pamet.“ Posle nekoliko dana nema traka snimka gospođice Gardner dospela je u Los Anđeles. Reditelju Džordžu Sidniju, koji će nekoliko godina kasnije snimiti film *Magnolija* u kojem je Ava Gardner glumila, ona se veoma dopala: „Imala je to nešto. Sećam se šta sam rekao svom pomoćniku: 'Recite onima u Njujorku da je pošalju ovamo. Od dobre je sorte.'“ Kada je mnogo godina kasnije saznala za ovu Sidnijevu izjavu, Ava je rekla jednom novinaru: „Ne znam da li je Džordž zaista upotrebio ovaj izraz za mene, ali očigledno je da su se prema nama u to vreme ophodili kao da smo stoka (domaće životinje).“

Ava se još jednom vratila u Severnu Karolinu, ali nije se dugo zadržala. Već posle nekoliko dana pozvala ju je Bapi, sva uzbuđena, i prenela joj dobru vest: „*Metro Goldvin Majer* hoće da potpiše ugovor sa tobom. Moraš istog trenutka da kreneš za Holivud. Hajde, mrdni se!“ U njenom odsustvu, majčino zdravstveno stanje se pogoršalo. Imala je rak materice u podmakloj fazi i prognoze nisu bile dobre. Moli nije htela da brine svoje ćerke i nije želela da im bude na teretu, te je skrivala od njih da pati od jakih bolova i čestih krvarenja. Kada su je konačno odvele kod lekara, već je bilo prekasno za operaciju. Ava je želela da ostane i da se brine o majci, ali porodica je odlučila da Moli ode da živi sa ćerkom Ines i njenim mužem. Bapi je ponudila da krene sa sestrom u Kaliforniju, iako je to značilo da mora da ostavi svoj posao prodavačice u Njujorku.

Ava nikada nije zaboravila taj 23. avgust 1941. godine kada su sestra i ona stigle u Los Anđeles posle dugog i napornog puta vozom. Nisu išle same, tu je bio i Milton Vajs, mladi agent *Metro Goldvin Majera*, čiji je zadatak bio da se brine o njihovoj bezbednosti i da im se nađe pri ruci tih prvih dana. Iako su ih dočekala kompanijska kola da ih odvezu u luksuzni hotel, Ava ni u jednom trenutku nije bila zasenjena. „Holivud je bio monoton i miran deo Los Anđelesa sa sasušanim palnama, neokrećenim zgradama, jeftinim prodavnicama, blistavim

pozorišnim zgradama, mnogo ispod huke i buke Njujorka ili lepote seoskog pejzaža Severne Karoline“, ispričala je glumica u svojim memoarima. Došla je da radi u jednom od najvažnijih filmskih studija na svetu, a ponašala se kao da je došla u turističku posetu Kaliforniji. Za razliku od Ave, Bapi nije mogla da sakrije svoju ushićenost. Smestile su se u hotelu *Plaza*, da bi sledećeg dana gospođica Gardner posetila veličanstveni prostor koji je kompanija posedovala u Kalver sitiju, a koji je sadržavao šezdeset jutara kancelarija, studije zvuka, skladišta, laboratorije, ukrašene i moderne filmske setove. Osim toga u njemu je bilo parkova, jedno veštačko jezero i jedan privatni zoološki vrt. Tu su se nalazile i glavna avenija sa elegantnim fasadama jedne ulice u Njujorku, jedan pariski bulevar, jedan grad na Dalekom istoku, jedan srednjevekovni dvorac i jedna mala džungla, sve setovi na kojima su snimani filmovi.

Na čelu ove fabrike snova nalazio se Luis B. Majer, predsednik *Metro Goldwin Majera* i najmoćniji čovek Holivuda, koji se hvalisao da ima „više zvezda nego što je zvezda na nebu“, što se moglo pročitati na jednom ogromnom panou koji je visio u studiju. Greta Garbo, Klark Gejbl, Džoan Kraford, Džudi Garland, Miki Runi, Ester Vilijams, Džejms Stjuart, Ketrin Hepbern ili Lana Tarner, činili su deo velike studijske porodice. Biznismena su smatrali „ocem“ svih glumaca i on je sprovodio apsolutnu kontrolu nad njihovim životima. Donosio je odluke o njihovim venčanjima, razvodima, abortusima, hipotekama i odmorima sa potpunom prirodnošću. „Spustio bih se na kolena i ljubio zemlju kojom hode glumci“, govorio je. Umeo je da bude i tiranin koji jednim potezom uništi onoga ko se suprotstavio njegovim željama. Ubrzo je i Ava postala jedna od njegovih štićenica i doživela je na sopstvenoj koži tiraniju studija.

Tokom te prve posete Kalver sitiju, mlada Ava se upoznala i sa odeljenjem za šminku, frizuru i kostime, mesta u kojima će boraviti svakoga dana. Najjači utisak na nju su ostavila imena ugravirana na vratima svlačionica nekih od filmskih legendi kojima se do tada toliko divila. Jednoga dana i pozlaćena slova

njenog imena naći će se na vratima sobe koja je godinama pripadala velikoj zvezdi Normi Širer.

Vajs je želeo da pokaže Avi kako se snima film i odveo ju je na set na kojem je Miki Runi probao scenu za mjuzikl *Lučići sa Brodveja* sa partnerkom Džudi Garland. Bio je preobučen u brazilsku balerinu Karmen Miranda i bio je neprepoznatljiv. Na glavi je imao turban sa ogromnom korpom voća, a nosio je bluzu zavezanu u struku u čvor, široku suknju jarkih boja, sandale sa platformom, ruž za usne i dugačke veštačke trepavice. Kada se Ava okrenula da pođe, Miki joj je prišao. Vajs ih je učtivo predstavio jedno drugom i Miki joj se obratio sav zadivljen. Progovorili su nekoliko reči a Miki se onda vratio poslu. „Dah mi je zastao i srce je prestalo da mi kuca. Bila je veličanstvena, vitka, ponosnog izgleda, elegantna, nežna i neopisivo ženstvena. Bila je to ljubav“, sećao se Miki Runi. Od tog trenutka nije mogao da prestane da misli na nju i potreba da je ponovo vidi postala je njegova opsesija.

Drugi susret Mikija Runija i Ave Gardner dogodio se u kafeteriji filmskog studija. On joj je prišao, zazviždao pred svima i upitao je da izađe sa njim te iste večeri. Ava je bila zatečena kada ga je ugledala pred sobom, jer je Runi bio visok jedva metar i 57 cm, dok je ona bila dosta viša od njega. Nešto kasnije je izjavila: „Bože moj, u trenutku sam pomislila da se smanjio, ali sam se onda setila da je prvi put kada sam ga videla nosio sandale na ogromnim platformama.“ Ava se izvinila i rekla je da je veoma zauzeta. Mikija to nije obeshrabrilo, iako nije bio naviknut na to da ga devojke odbijaju. Po povratku za sto za kojim je sedeo, odlučno je rekao prijateljima: „Oženiću se ovom devojkom, pa makar me to koštalo života.“

PEPELJUGA U HOLIVUDU

Los Angeles je nudio mnogo toga što Ava i njena sestra u početku nisu mogle sebi da priušte. Napustile su svoju luksuznu

sobu u hotelu *Plaza* i preselile su se u mali, mračni stan na aveniji *Vilkoks* u Holivudu, koji je imao krevet na rasklapanje, malu kuhinju i kupatilo. Bapi se zaposlila kao prodavačica u jednoj od najvećih robnih kuća na bulevaru *Vilšir*, te su sestre bile u mogućnosti da svake nedelje plaćaju najamninu za stan. Mnogo godina kasnije, kada je već bila poznata glumica, Ava se prisetila početaka u svom dobro poznatom duhovitom stilu: „Želiš da budeš filmska zvezda. E pa draga moja, prvo mora rano da se ustane. Iz kuće sam izlazila već u pet ujutru, u hladno holivudsko jutro. Odlazila sam na početnu stanicu koja se nalazila tri bloka dalje od kuće i hvatala sam autobus za bulevar *Vilšir*. Tu sam onda prelazila u drugi autobus za *Kalver siti*, i onda treći autobus koji me je dovezio ispred studija. Prvo što sam radila je da sam odlazila u šminkernicu. Bila sam prestravljena.“ Više puta je bila na ivici da napusti Holivud i vrati se kući, ali Bapi je bila tu da je ohrabri, jer je bila ubeđena da će Ava na kraju izaći kao pobednik.

U danima koji su usledili Ava će biti izložena novim iskušenjima. U odeljenju za kostime su joj uzeli mere, gledali koje boje se najbolje slažu sa bojom njene kože i isprobali su nekoliko večernjih haljina. Potom su se njome pozabavili šminkeri i frizeri, okružili su je, analizirali i glasno komentarisali nedostatke koje bi trebalo ispraviti. Jedan od njih bila je rupica na bradi, na koji je Ava bila veoma ponosna jer ju je podsećao na oca. *Sidni Gilarof*, najbolji holivudski frizer tog vremena, odlučio je da ne menja kestenjastu boju njene kose, već da joj samo poveća volumen učinivši joj kosu talasastijom. Ava se povinovala svemu što se od nje tražilo, samo je u jednoj situaciji izbila na površinu njena odlučnost, kada je odbila da joj voskom uklone crne i guste obrve. „U to vreme u Holivudu su imali običaj da ženama obriju obrve i iscrtaju umesto njih olovkom tanke linije. *Lana Tarner* je patila, sirotica, jer su joj skidali obrve uz pomoć pincete i voska.“ Takav je bio tretman starleta u Holivudu: „Izdavale su se naredbe da se napravi serija

porcelanskih lutaka koje su sve imale ista lica, i niko nije imao hrabrosti da tome kaže ne“, izjavila je glumica.

Kada je bila spremna, ponovo se našla u kancelariji Džordža Sidnija gde je trebalo da uradi novi probni snimak. Zahtev je bio više nego jednostavan, trebalo je da sedne na stolicu na točkiće sa koje je reditelj mogao da je snimi iz svakog mogućeg ugla. Sidni, kojeg su smatrali stručnjakom da uoči moguće filmske talente, ovako se seća svog prvog susreta sa mladom i stidljivom Avom: „Bila je neverovatno seksi. Prosto nestvarno. Imala je divnu kožu i božanstvene oči. Potekla je iz malog mesta u Severnoj Karolini i verujem da joj je sve izgledalo jako čudno. Bilo je nekog žara u njoj, blistavosti koju odaju izvesni glumci a da toga uopšte nisu svesni.“

Sledećeg dana Luis B. Majer je pogledao probni snimak i uzviknuo: „Ova devojka ne ume da glumi, ne ume da govori, ali je prelepa.“ Biznismen je umeo da predoseti šta je to što publika želi. Ava je bila nebrušeni dijamant, samo ga je trebalo očistiti. Odmah je naredio da devojka počne da uzima vežbe glasa i časove glume. „U to vreme, pod rukovodstvom gospodina Majera – sećao se kasnije Džordž Sidni – studiji se nisu tako lako predavali, raspolagali su neverovatnim programima za oblikovanje mladih talenata. Imali su skoro pa univerzitet unutar studija. Majer je shvatio da ima nečeg posebnog u Avi Gardner i da bi to moglo da uspe.“

Ava je počela da ide na časove dikcije kod Getrud Vogeler, veoma drage starije gospođe koja je bila prava institucija u *Metro Goldvin Majeru*. Zahvaljujući njenim inovativnim metodama, koje su uključivale, između ostalog, joga vežbe disanja, Ava je uspela da se oslobodi snažnog južnjačkog akcenta kojeg se toliko stidela. Godinama kasnije Vogelerova se sećala svog prvog susreta sa glumicom. „Bila je to veoma stidljiva devojka, skromna, tužna i veoma lepa. Bila je obučena u nekakvu groznu, staru haljinu, bez šminke i sva čupava, ali pokazivala je izuzetnu volju za učenjem.“ Ava je uobličila svoje

obrazovanje radeći sa Lilijan Barns, najboljom profesorkom glume u studiju *Metro Goldvin Majera*. Još od prvog trenutka Lilijan je shvatila da Ava poseduje neverovatan magnetizam. Njen problem je ležao u tome što je bila izuzetno stidljiva. Kada je trebalo da glumi, gubila je svu svoju prirodnost i postajala je kruta i veštačka. „Posedovala je stav koji se nije mogao naučiti u školi dramske umetnosti. Umela je jednovremeno da bude tajanstvena i provokativna. Govorila je dubokim i senzualnim glasom i smejala se grohotom“, objasnila je gospođa Barns.

Prvih nedelja rada u studiju upala je u iscrpljujuću rutinu. Pored časova dikcije i glume, imala je obavezu da pohađa časove modernog plesa, klasičnog baleta i pevanja. Iako je nestrpljivo iščekivala časove, prvi poslovi koje je dobijala u studiju bili su frustrirajući. Jedino što se od nje tražilo bilo je da uđe na set na kojem se snimao neki film i da se umeša u gomilu statista. Ostatak vremena provodila je na čuvenoj „galeriji portreta“ na kojoj su je fotografisali kao zagonetnu *pinap*. Zahvaljujući svojoj privlačnoj figuri i lepom licu, Ava je provodila sate pozirajući u kratkoj suknji ili kupaćem kostimu. Bile su to fotografije u „oskudnoj odeći“, i uprkos tome što joj je sve to bilo uvredljivo, nije mogla da odbije. Godinama kasnije izjavila je za časopis *Fotoplej*: „Moja specijalnost su bile fotografije koje su nazivali 'umetnost nogu', promotivne fotografije koje su koristile novine i revije u čitavoj zemlji. Mojim fotografijama su se mogli pokriti svi trotoari na bulevaru Holivud. Ne bih znala da kažem koliko sam samo različitih kupaćih kostima bila u prilici da nosim... a da se pri tome vodi nisam ni približila. Užareni pogledi i sugestivne poze koje sam zauzimala u fotografskom studiju *Metro Goldvin Majera* mogli su da otupe Severni pol.“ Ono što Ava u to vreme nije mogla da razume jeste da su jedino što je imala da ponudi, dok ne nauči da glumi, bili njeno prelepo lice i obline.

„Bila sam zahvalna svojim profesorkama za sve što su me naučile, ali uvek sam se kajala što sam morala da potpišem

prokleti ugovor sa *Metro Goldvin Majerom*. Postala sam njihova svojina u periodu od više godina“, rekla je Ava. Sve se dogodilo na brzinu. Studio je tražio od nje da potpiše ekskluzivni ugovor na pedeset dolara koje bi dobijala nedeljno sledećih sedam godina; svakih šest meseci je bilo predviđeno da se ocenjuje njen napredak, i u skladu sa tim kako bi se pokazala mogla je da očekuje da napreduje ili da bude razrešena ugovora. Osim toga, studio je imao pravo da od nje traži da odlazi na odmor od dvanaest nedelja i tada bi joj nedeljna plata bila smanjivana na trideset pet dolara. Ava je bila u obavezi da prihvati svaku ulogu koja bi joj bila ponuđena, da pozira za fotografije koje su bile tražene i da pristane da da intervjuje koji su joj bili namenjeni. Ugovor je sadržao „klauzulu o moralu“ prema kojoj je bila obavezna da ne pije, da se ponaša pristojno u javnosti i da ne može da napusti Los Anđeles bez dopuštenja studija. „Pristojnost i ispravnost“ bile su vrednosti kojih su zvezde koje su radile za Luisa B. Majera morale da se pridržavaju, naročito pripadnice ženskog pola. Ava je veoma brzo shvatila da se iza te fasade puritanizma krila „gomila prljavštine“.

„Mlada glumica koja je započinjala karijeru nalazila se u veoma ranjivom položaju. Studiji su bili poznati po velikom luksuzu i ozbiljnim zloupotrebama. Niko se nije usuđivao da digne glas. Ako si želela da radiš, morala si da ćutiš i trpiš, to je prosto bilo tako“, sećala se kasnije glumica Leatris Gilbert, koja je u vreme dolaska u *Metro Goldvin Majer* imala sedamnaest godina. Ava je imala prilike da čuje govorkanja o tome kako su neki direktori studija i izvršni producenti seksualno zloupotrebljavali mlade glumice i bojala se da se to može i njoj desiti. „Neprestano su se mogle čuti užasne priče o tome šta se događalo nekim devojkama u studiju i nisam mogla da izbegnem brigu o tome da se u svakom trenutku nešto slično i meni može dogoditi“, priznala je Ava. Već prve nedelje rada u studiju na Avu je nasrnuo jedan od direktora koji ju je pozvao da pogleda film u jednoj od projekcionih sala. „Kada

su se našli sami u mračnoj sali, tip je počeo da je dodiruje i pokušao je da je poljubi; jednovremeno joj je nudio moguće poslove, flertovao sa njom i suptilno joj pretio. Ona je istrčala iz sale i sakrila se u jednoj kancelariji. Nešto kasnije Ava se poverila Hauardu Striklingu, direktoru marketinga i čoveku od poverenja gospodina Majera, a ovaj je probao da je uveri da se ništa slično neće dogoditi i da ne odustaje, jer je on ubeden da će ona postati velika zvezda“, napisao je Li Server u Avinoj biografiji.

Hauard Strikling je imao zadatak da zataškava skandale i insistirao je da Ava zaboravi sve što se dogodilo i da ne dopusti da nesrećni incident ugrozi blistavu budućnost koja je bila pred njom. Posle ovog napada, Ava se trudila da prolazi nezapaženo kako se nijedan od studijskih „vukova“ ne bi zagledao u nju. Trudila se da se izmiče muškarcima koji su kružili oko nje i odbijala je pozive na proslave koje su organizovali producenti. Odbijala je i da izađe sa velikom zvezdom studija Mikijem Runijem, koji se nije pokolebao i koji je nastavio da pokušava da joj zakaže sastanak. Miki Runi je bio veoma poznat glumac sa najvećom zaradom u Sjedinjenim Američkim Državama, prevashodno zahvaljujući filmovima iz serije o Endiju Hardiju, u kojima je glumio nestašnog adolescenta dobrog srca kojeg su sve majke želele da imaju za sina. Dve godine stariji od Ave, zarađivao je pet hiljada dolara nedeljno i bio je na vrhuncu slave u trenutku kada je upoznao glumicu. Iako je na velikom platnu uvek igrao ulogu mlađanog nitkova ali prilično pristojnog i naivnog, u stvarnom životu je bio poznati plejboj koji je spavao sa svakom devojkom koja bi mu se dopala. Mada je bio neprivlačan i niskog rasta, njegova nezaustavljiva priroda i šarm činili su ga neodoljivim. Studio mu je dodelio telohranitelja čiji zadatak je bio da ga izvlači iz neugodnih situacija, jer kada bi malo popio postajao je agresivan i razuzdan. Avi je bila poznata njegova reputacija i nije imala nameru da postane samo još jedna na listi njegovih trofeja.

Mikijevo zanimanje je raslo što ga je ona više odbijala. Zvao ju je svakoga dana da izađe sa njim na večeru, slao joj je bukete ruža i orhideja, pisao joj je poruke, ali njen odgovor je uvek bio isti: „Ne, hvala, gospodine Runi! Zauzeta sam.“ Miki je mislio da ona izlazi sa drugim muškarcima, ali Bapi i Ava su zapravo živele veoma povučenim životom. Finansijska situacija im nije dozvoljavala da idu po restoranima, na večeru ili na piće. Nedeljna rutina sestara Gardner bila je uvek jedna ista: svake večeri su jele hamburgere na uglu ulice u kojoj su stanovale, igrale su remi, malo su slušale radio i odlazile su na spavanje u devet sati. Bapi se u tom trenutku već bila razvela od fotografa Larija Tara, i bila je umorna od toga da se stalno brine o svojoj mlađoj sestri. Jednog dana joj je rekla: „Mila moja, zbog čega mu ne dozvoliš da te izvede na večeru? Ubeđena sam da ima puno prijatnih mesta koja su mnogo bolja od naše hamburgnice, i Miki je neverovatan tip.“

Miki nije razumeo kako Ava može da bude toliko nezainteresovana i njegova opsednutost je rasla. On, koji se hvalio da su njegovi filmovi gledaniji od filmova Klarka Gejbla, nije mogao da ubedi prostu devojkicu iz Severne Karoline da izađe sa njim na večeru. Naviknut da dobije sve što zamisli, primenio je strategiju „totalnog osvajanja“ koja je na kraju dala rezultate. Ava je, pod teretom njegovog navaljivanja, prihvatila poziv, ali uz uslov da i Bapi pođe sa njima na večeru. Miki ih je pozvao u jedan od najskupljih restorana u Los Anđelesu. Kada su stigli, već ih je čekao aperitiv u vidu šampanjca i puno kavijara. Miki ih je očarao svojim šalama, imitacijama i vicevima o poznatim ljudima. Posle toga su otišli na ples u noćni klub *Čirios* u kojem su svirali najbolji orkestri u gradu, i Ava je sa zadovoljstvom otkrila da je njen udvarač izvrstan plesač. Od svog dolaska u Los Anđeles, to je bio prvi put da je Ava imala priliku da se upozna sa noćnim klubom u koji su zalazile filmske zvezde. Osećala se poput Pepeljuge u razmetljivom i zaslepljujućem svetu, okružena damama obučenim u otmene noćne haljine

i sa skupim nakitom u društvu zgodnih muškaraca u smokinzima. Bio je to svet u kojem se Miki Runi kretao kao riba u vodi, pozdravljao se na sve strane uz poljubac i stisak ruke. „U jednoj jedinoj noći, u Mikijevom društvu, mogla sam da upoznam Džudi Garland, Lanu Tarner, Elizabet Tejlor, Ester Vilijams i mnoge druge velike zvezde koje sam do tada imala prilike da vidim samo u bioskopu u Smitfildu“, izjavila je Ava.

Iako je muškarac njenih snova bio visok, korpulentan, smeđokos i veoma zgodan, kod Runija su joj se svideli njegova veselost i bezgranična energija. Voleo je da bude u centru pažnje i nije prestajao da govori. „Posle ovog prvog sastanka, počeli smo redovno da se viđamo. U početku me je Mikijev niski rast brinuo, ali bio je neodoljiv, romantičan i živahan, i počeo je da mi nedostaje kada ga nije bilo. Ja sam bila stidljiva i kretala sam se južnjačkim ritmom, a Mikijeva brzina me je oduševljavala“, priznala je kasnije Ava. I tako je započelo njihovo zabavljanje. Svakoga jutra je dolazio po nju u svom novom automobilu, blistavom crvenom linkoln kabrioletu, i odvodio je u studio a onda je posle podne odvezio kući. Večeravali su u restoranu *Romanov*, plesali u *Čiriosu* i *Trokaderu*, išli na koktele i ruku podruku odlazili na važne filmske premijere. Tako je neprijetno postala „devojka Mikija Runija“ i novinari tračerskih časopisa počeli su da objavljuju da je gospođica Gardner verenica najvećeg severnoameričkog idola mladih u to vreme.

Miki je žudeo za Avom, ali svaki put kada bi je poljubio i pokušao da ode malo dalje od toga, ona se povlačila. Evo kako on priča o tim danima u svojim memoarima: „Bila je veoma staromodna žena. Nije imala nameru da pođe u krevet sa mnom i rekla mi je da to neće učiniti pre nego što se uda“. Jedne večeri Mikiju je izletelo: „Venčajmo se. Odmah“, na šta mu je ona rekla „ne“, jer su oboje bili veoma mladi. Brak je za Avu predstavljao veoma važan korak i činilo joj se da bi život sa Mikijem bio kao da se neprestano nalazi na filmskom setu. „Bili smo toliko različiti. On je bio pun entuzijazma, siguran u sebe,

i sve mu je išlo od ruke, gluma, golf, plivanje, tenis“, izjavila je glumica. „Nasuprot tome, iako sam imala skoro devetnaest godina, ja nisam bila mnogo drugačija od one povučene seljančice koja je došla u Los Anđeles, koja je ispunjavala tišinu recitovanjem imena na svetlucavim reklamama“. Miki Runi je zaprosio Avu Gardner ni manje ni više no dvadeset pet puta.

A onda su 7. decembra 1941. godine Sjedinjene Američke Države ušle u rat i strah i neizvesnost su zavladao i Los Anđelesom. Ispred regrutnih kancelarija stajali su redovi mladih muškaraca spremnih da se prijave za vojsku i daju živote za svoju domovinu. Dva dana posle toga Ava i Miki su izašli na večeru veoma zabrinuti zbog onoga što se moglo dogoditi. Kada je pala noć, Miki je odveo Avu do svog stana u hotelu *Hollywood Wilkox*. Miki je ugasio motor automobila i dvoje mladih ljudi je ostalo da sedi u tišini. On ju je uzeo za ruku i rekao joj: „Ava, ne šalim se, hoćeš li da se udaš za mene?“ Ona je uzvratila: „U redu, Miki, udaću se za tebe.“ Njen jedini uslov bio je da sačekaju da napuni devetnaest godina. Te iste noći Ava se javila majci da joj saopšti radosnu vest. Želela je da Moli dođe u Kaliforniju kako bi prisustvovala tom važnom danu u njenom životu. Želela je da zajedno sa majkom ide u kupovinu predivne bele venčаницe i svega ostalog što joj je bilo potrebno za miraz. Miki joj je rekao da bude diskretna i da bi trebalo da u tom trenutku planove za svoje venčanje drže u tajnosti. Najviše ga je tištalo to kako da odluku da se oženi gospođicom Gardner obrazloži svom šefu Luisu B. Majeru. Ali producent je toga već bio svestan i pozvao je mladi par u svoju kancelariju.

Došli su na sastanak sa predsednikom *Metro Goldwin Majera* držeći se za ruke kao dvoje srećno zaljubljenih. Ajda Koverman, sekretarica i producentov lični pomoćnik uvela ih je u njegovu kancelariju, predivnu, prozračnu prostoriju modernistički opremljenu sa zidovima pokrivenim belom kožom. Majer ih je sačekao sedeći u stolici za velikim drvenim stolom u obliku konjskog kopita. Ušli su u „salu gde se nalazio presto

kralja Holivuda“, kako su ga zvali, ali tog dana monarh nije bio najbolje raspoložen. Imao je pedeset sedam godina i bio je najbolje plaćeni rukovodilac na svetu. Nije trpeo da mu se zaposleni suprotstavljaju ili da ga razočaraju. Prvo se obratio Avi sledećim rečima: „Mikiju je stalo do jedne jedine stvari. Kada postigne ono što želi počće da se dosađuje i krenuće u potragu za novim osvajanjima. Poznajem ga bolje od tebe“. Glumica ga je saslušala sva zbunjena, a onda je izašla iz kancelarije praćena gospođicom Koverman. Majer je odmah sav svoj bes srućio na Mikija: „Kako si se usudio da mi ovo učiniš? Meni koji sam ti bio kao otac! Našem studiju, koji je bio kao tvoja porodica, koji je te je uzdigao do uspeha u kojem uživaš!“, zagrmio je. Miki Runi je bio najisplativija svojina *Metro Goldvin Majera* zbog lika Endija Hardija koji je tumaćio i koji je bio idol mlade amerićeke publike. Biznismen nije imao nameru da dopusti da njegovo venćanje sa glumicom, koja je bila tek na početku svog puta, naškodi njegovoj slici dobrog mladića i da negativno utiće na posete bioskopima. Miki je odgovorio da je on već odrastao ćovek i da će publika razumeti, i dodao je da su Ava i on istinski zaljubljeni jedno u drugo. „Ne želiš da ćuješ glas razuma? Dobro, onda ti zabranjujem da to učiniš. To je sve. Zabranjujem ti“, naredio mu je šef, sav van sebe od besa. Miki je znao da bi ovaj ćovek mogao da ga uništi i da mu upropasti karijeru, kako je to uradio drugim glumcima. Uprkos tome, nije bio spreman da se odrekne svoje ljubavi i nije hteo da dozvoli da mu zabrane da se oženi Avom. Na kraju, uvidevši Mikijevu nepokolebljivost, Majer je teška srca na to pristao. Nije želeo da rizikuje da izgubi zlatnu koku, naroćito u tom trenutku u kojem je došlo do objave rata. Ali svima je dao do znanja da će se stvari odvijati na njegov naćin.

„Do braka će doći, ali *Metro Goldvin Majer* će nametnuti svoja pravila“, objasnila je glumica. „Les Pitsersen, Mikijev agent u *Metro Goldvin Majeru*, dobio je zadatak da se pozabavi svim detaljima, između ostalog da ubedi mog verenika da pristane